

İnsanlıktan İstifamı Veriyorum Bilginize

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 24 Haziran 2013

Bir kez daha dünyaya gelme şansım olsaydı, hayattaki en duyarsız, en katı kalpli ve en acımasız insanı olmayı yeğlerdim.

Yıllar evvel, çok sevdiğim bir büyüğüm bana aynen şöyle demişti: " Akıl ve hassasiyet asla bir arada barınamaz." Yaşadıkları, tecrübeleri, bizzat başından geçen yaşanmışlıklar söyletmişti bunları ona. Açıkçası, pek ihtimal vermemiştim bunların doğru olduğuna dair, zira henüz başındaydım hayatın.

İnsanlar, sahip oldukları meziyetler açısından, o kadar farklı ki birbirinden. Hiç kimse bir diğerine benzerlik teşkil etmiyor: Kimi sağduyu sahibi, kimi gerçekçi, kimi vurdumduymaz ve sürüp gidiyor bu liste.

Duygusallık, başa bela adeta; bir de nezaketi, sevgiyi eklediniz mi; üzülmemek, yıpranmamak ne mümkün... Başkalarını kırmamak, üzmemek adına; siz kırılmışsınız, hakkınız yenmiş, mağduriyet yaşamışsınız, kimin umurunda. Bir de doğrucu davutsanız, sizden kötüsü yok, heyhat...

Bu arada, minareyi çalan kılıfını öyle güzel hazırlıyor ki: Hazır cevap, içten pazarlıklı tutumlarla başa çıkmak imkânsızın da ötesinde. Haksızlık diz boyu, pişkinlik, anlamazdan gelme de cabası. Fazla söze ne hacet.

Çoğumuz hayatta bir arayış içindeyiz: Kimi, basit seçimlerle, fazla sorgulamıyor hayatı; kimi ideallerinin peşinde heba oluyor; kimi sırtını dayamış birilerine, ondan iyisi yok; kimi de yok olup gidiyor, adeta buharlaşıyor...

Aslında fazla ciddiyete almayacaksın, bu dipsiz dünyayı: Mükemmel, iyi, samimi, dürüst olmak adına her şeyi irdelemek, adeta iğneyle kuyu kazmak. Sonuç: Hayal kırıklığı, hatta zaman kaybı.

Bencillik doğamızda mevcut; gruplaşma, iki yüzlülük çok yaygın ve tabii ki ön yargılar: Kişi karşısındakini kendi gibi bilirmiş: Samimiyet, dostluk, sevgi ise nedense yanlış anlaşılıyor. Bazı ön yargılarla, ithamlara maruz kalmak çok olası. Cinsiyet, makam, yaş asla önem arz etmiyor. Nedense toplumda yerleşmiş kalıp yargılarla, hemen bir genellemede bulunuyorlar: Tam bir hayal kırıklığı, ama kimin umurunda...

Bu arada ortak menfaatler de öyle yaygın ki. Birlikte hareket eden sayısız insan: Sonuç ise: Özele saygısızlık, kişilik haklarını ihlal ve yıldırma politikaları.

İsimler, ortamlar farklı ama ne yazık ki tutumlar aynı.

Her şeyin yanlış anlaşıldığı, gerçeklerin çarpıtıldığı, menfaatlerin öne geçtiği ve insanlar arasında bariz uçurumların olduğu garip bir dünya, günümüzün şartları. Haksızlıklar had safhada, yaptırımlar ağır, bireysel kazanımlar söz konusu. Kişilik itibariyle ya da yaptıklarınız açısından ne kadar iyi, hatta mükemmele yakın olsanız da, kalıp yargıları değiştiremiyorsunuz.

Öyle ki, duygularınız köreliyor sonuç olarak: Birakın sevgiyi, zamanla nefret bile etmiyorsunuz ki bu da en kötüsü: Düşünsenize o kadar sıdkınız sıyrılmış ki içinizde duygudan eser kalmamış.

Bir de rol yapan, yüzlerinde sayısız maskeyle dolaşanlar yok mu: Hayranım onlara, değme tiyatroculara taş çıkarırlar, ortama, kişiye uygun öyle güzel oynuyorlar ki...

Düzgün insan, hayırlı evlat, iyi vatandaş olmak adına ömrüm heba oldu. Hayatı irdelemek, insanları rencide etmemek adına bayağı bir yorulдум. İçimdeki sevgiyi tükettim sonuç olarak. Belki de susmak en iyisi. Aslında bir erdemmiş susmak. En azından yanlış anlaşılmazsınız. Zaten diyecek bir şeyim de kalmadı artık, fayda etmedi zaten ne dedimse, ne yaptım, bin kere yanlış telaffuz edildim, şimdi susma hakkımı kullanıyorum.

Sevmekten ve insanlıktan istifamı verdim, an itibariyle. Bilginize.

Gereğinin yapılmasını arz ederim.

Saygılarımla.